

VŨ HOÀNG CHƯỜNG

đời văng em rồi say với ai

**đời vắng em rồi
say với ai**

vũ hoàng chương

**đời vắng em rồi
say với ai**

vũ hoàng chương

bìa: *Lửa Thiêng*

trình bày: *Muôn Phương*

nguồn: *internet*

đời vắng em rồi
say với ai

VŨ HOÀNG CHƯỞNG

Lửa Thiêng

1970

MỤC LỤC

TUỔI HỌC TRÒ

1. Đến khúc quanh rồi	11
2. Cũng vì em	15
3. Tình thứ nhất	24
4. Màu say	26
5. Còn nhớ hay quên	29
6. Im lặng	31
7. Dọc đường hoa nở	33
8. Trời nước tỉnh đông	35
9. Đi thi	37
10. Đỉnh chót vót	41
11. Nhớ thu	46

12. Ba chữ mê hoặc	51
13. Gọi lòng kiêu	61
14. Quay về	63
15. Giấc mộng đầu	57
16. Bàn tay vẫn điệu	71
17. Rằng thực rằng hư	72

TỪ ĐẤY VỀ SAU

1. Một bài thơ	75
2. Công chúa Paris	77
3. Em chỉ là mây	81
4. Y sa	84
5. Mây sóng tình thơ	88
6. Duyên mùa loạn	91

LỜI TÁC GIẢ

 Năm 1940, khi lựa thơ in vào tập THƠ SAY, tôi đã gạt bỏ nhiều bài mang tính cách quá riêng tư, một phần cũng e rằng lời thơ quá non nớt. Bây giờ đã là 1970. Sau đó cả một cuộc biến dâu — đúng 30 năm — những e ngại nói trên không còn nữa, tôi quyết định gom góp lại thành một tập nhỏ mang tiêu đề TUỔI HỌC TRÒ. Để đối lại với những bài thơ Tình Yêu viết sau năm 40 tuổi — từ 1955 trở đi — cũng góp thành tập nhỏ với tiêu đề TỪ ĐÂY VỀ SAU.

Hợp cả lại, thành thi tập này — ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI — nghĩa là thi tập này gồm 2 phần rõ rệt:

Phần Nhất — TUỔI HỌC TRÒ — có 17 bài, đều là thơ Tình Yêu viết từ trước năm 1940; và

10 | Vũ Hoàng Chương

Phần Hai — TỪ ĐÂY VỀ SAU — đều là những sáng tác sau năm 1954 lựa được 19 bài trong các tập đã in trong khoảng 1955-1968.

Nói riêng Phần Nhất, chỉ có 3 bài đã đăng báo, lần đầu tiên được lên khuôn chữ.

TUỔI HỌC TRÒ

Đến khúc quanh rồi

Biết em từ thuở mới mười hai

Từ thuở em còn tóc xõa vai

Son phấn chưa dùng gương lược biếng

Nửa phần ham học nửa ham chơi.

Khoe hồng thắm mặc người trang điểm

Vẻ em xinh kiêu diễm thiên nhiên

Lòng không bận chút lo phiền

Trò chơi “bịt mắt”... em quên tháng ngày.

*Bông đào mím chưa say gỗ đá
Tuổi dậy thì trên má chưa căng
Núi cao chưa động nguồn băng
Đêm xanh đâu dễ tuần trăng vội tròn.*

*Cô thiếu nữ như còn lẫn bóng
Dưới nụ cười trong giọng trẻ thơ
Khi đùa khi học nhớn nher
Gấm hoa đầy một giấc mơ êm đêm.*

*Hoa xuân lần lượt nở bên thềm
Vẻ gấm càng khoe lộng lẫy thêm
Nhưng cũng theo xuân dần đổi khác
Tâm hồn, hy vọng, với đời em!*

*Lướt phấn điểm hồng thêm gò má
Cặp môi đào nay đã thắm son
Tuổi xuân gần tới trăng tròn
Tóc mây em quấn, đầu còn xoa vai!*

*Em chẳng còn ham chơi như trước
Nhịp máu rung trời nước đâu đâu
Có khi ngời lặng giờ lâu
Vẫn vơ nét bút đường khâu ngại ngừng.*

*Xiết bao vẻ thẹn thùng e lệ
Trong làn thu cô bé năm xưa
Ai đem sầu muộn dâng tơ
Làm phai giấc mộng ngây thơ độ nào?*

Chi đã vội gieo vào tiếng hát

Những buồn thương khao khát không đâu?

Giục chi tươi thắm lên màu

Cho hoa đẹp sớm để mau hoa tàn?

Kiều-Thu! Nghe chẳng tôi than van?

Đến khúc quanh rồi, em hãy khoan!

Dừng gót nghe tình tôi trải rộng

Thành thơ trên mỗi bước em đàn!

Rồi em đi hết Thời gian

Hương say còn ủ mãi bàn chân hoa.

Cũng vì em

*Em cười bảo: “Sao anh nhớ mãi
Từng chi tiết nhỏ quăng đời xưa?
Vui chuyện sao anh thường nhắc lại
Những lúc em còn tuổi ấu thơ?”*

*Em thì chuyện cũ em quên hết
Vì em độ ấy mới mười hai,
Ngoài sự nô đùa em chẳng biết
Không buồn dĩ vãng mộng tương lai.*

*Nếu anh, từng ngón tay khoan nhặt,
Chẳng lượm dần bao kỷ niệm xưa*

16 | Vũ Hoàng Chương

*Trong lớp tàn tro ngày đã tắt,
Thì em chẳng nhớ đến bao giờ!”*

*Ôi Kiều Thu! Hồn em trong sạch
Vui sống yêu đời tuổi trẻ thơ
Ham mê chúng bạn, mê đèn sách
Không chút mây buồn gợn giấc mơ.
Em quên hết? Quên là phải chứ!
Đời em đâu thiếu những êm đềm!
Nhưng kiếp u sầu, tôi gắng giữ
Chút tàn tro ngày sống bên em.*

*Tôi chẳng bao giờ quên giọng học
Đổ tuyết băng trên mộng hồn tôi
Trong những buổi trưa hè mệt nhọc
Hay lúc tan canh bướm lạc loài.*

Tôi nhớ buổi chiều đông mưa gió

Nhà lan vắng vẻ một mình em

Tựa gối hồng thêu say giấc ngủ

Ngoài song dân tỏa bức rèm đêm.

Lá thư gửi bạn đây mong nhớ

Em để bên giường, chưa viết xong,

Gió chợt thoảng qua rèm, khẽ mở

Đưa bay tờ giấy đến môi hồng.

Chớm lạnh, giật mình em tỉnh giấc

Bàng hoàng tay giữ bức tiên hoa

Vuốt mớ tóc lơ, em khẽ đọc...

- “Trời, thư ai viết gửi cho ta?”

18 | Vũ Hoàng Chương

Lúc ấy ngọn đèn xanh lả lướt

Về hòa theo ngọn gió đưa tin

Trên má đào xinh như bốn cột

Muôn màu tia sáng mập mờ in...

Ngày tắt nổi đêm tàn chẳng lại

Nhưng tôi còn yêu nhớ viễn vông

Ôm khối tình xa xưa mãi mãi

Kiều Thu em! có hiểu gì không?

Rồi đây em còn nhớ tôi không?

Còn nhớ tôi, khi trên cặp môi hồng

Trên hơi thở hương đưa dài vạn dặm

Và trên giọng hát điên rồ say đắm,

Gió xuân bay dần thổi rụng tờ rời

Cánh hoa non ngày thơ ấu mê chơi!

Khi bức rèm tuổi xanh mơ mộng

Đã cuốn dần theo Thời gian mau chóng

Để lộ màu tươi lộng lẫy không phai!

Khi mở tóc mun không xòa rũ trên vai

Như trước nữa! Khi lòng em thay đổi!

Vì ngày xuân mang luôn hy vọng mới

Cho tâm hồn...

Khi cô bé hôm nay

Chưa một ai ca tụng mê say

Đã trở thành trang thiếu nữ

Có phép thu hồn trong sóng thu tình tú,

Khi về phong lưu tuyệt sắc của giai nhân

Đã điểm nên tranh đã dệt nên vần

Đã rung nên muôn lời ca điệu hát

20 | Vũ Hoàng Chương

Trong lòng kẻ xưa nay lạnh nhạt

Hay vô tình cả với nàng Thơ

Hay chẳng biết văn chương nghệ thuật bao giờ,

Khi ấy, khi đời em đầy mộng tưởng

Như thủy trào dâng biển lớn mênh mông

*Đắm đuối trong tương lai những giờ vui sẽ
hưởng*

Không biết em còn nhớ đến tôi không?

Riêng tôi sống cuộc đời vô vị

Khắc nỗi buồn u ẩn từ lâu.

Tôi ngao ngán thờ ơ, khinh bỉ

Hết!... Không hy vọng chẳng mong cầu.

Ôm khối hận gia đình trĩu nặng

Tôi căm hờn thù ghét hôn nhân

Lang thang sống giữa vùng im lặng

Chuỗi ngày tan tác mảnh phù vân

Cho đến lúc vì em, tôi được

Thấy mùa xuân thoảng vị men say

Tôi khao khát rồi tôi mơ ước

Chén rượu Tương lai hạnh phúc đầy.

Và rất muốn quên đời dĩ vãng

Để hồn nhiên theo giấc mơ yêu

Như sau trận cuồng phong buổi sáng

Đơn độc thuyền con tạm nghỉ chèo.

Bên bờ ấm áp xuân phơi phới

Sửa mũi bông lau vết phong ba

22 | Vũ Hoàng Chương

Đắm thân trúc vào hương nắng mới

Vào sắc mây trên nước la đà.

Nhưng một ngày kia thuyền bỏ bến

Đi tìm giông bão chốn xa xôi

Vì kiếp giang hồ chưa đến hẹn

Nên hưởng êm đêm khoảnh khắc thôi.

Cũng như lúc mảnh hồn trong trắng

Với tình si trao hết cho em

Tôi lại bơ vơ đường quạnh vắng

Chiếc lá khô tàn mặc gió đem.

Ôi, một kẻ đi dày tuyệt vọng

Suốt đời Số mệnh chẳng buông tha,

Tôi theo đuổi chút gì vang bóng

Yêu vui hồi hộp những ngày qua.

Tôi không quên... dù em chẳng nhớ

Rằng vì em tôi biết yêu đương!

Nếu rồi đây trong đời mưa gió

Một vài tia nắng xé màn sương,

Đem lại cho lòng tôi nguội lạnh.

Hơi tàn dịu ấm của thời xưa;

Nếu trên bước đường xa hiu quạnh

Tôi không ngao ngán tháng năm thừa,

Để gượng sống so dây Thi nhạc

Cao dâng lời thảm khúc bi ca

Cho rung động Loài Người tệ bạc...

Cũng vì em, Tình của đôi ta!

Tình thú nhất

*Xuân đắm trong mơ... một buổi chiều
Bên em anh thấy sóng lòng xiêu
Mê man giải hết tình u ẩn
Trong lúc điên rồi anh quá yêu.*

*Vì anh vẫn ước: Chẳng bao giờ
Em hiểu tình ta, nhắc chuyện xưa.
Anh sợ đời anh đầy lệ tủi
Không làm vui được em ngày thơ.*

*Nhưng anh tha thiết, có ngờ đâu
Một khắc tan hoang ý buổi đầu
Anh đã đem dâng tình thú nhất
Đáy lòng chôn chặt tự bao lâu.*

*Em cười... chế riếu: “Anh thường bảo
Ưa kiếp giang hồ sống lẻ loi;
Sao anh nghĩ đến tình duyên sớm,
Gạn hỏi chiều nay chuyện lứa đôi?»*

*Cười cợt nhưng lòng bao cảm động
Ngập ngừng trên lá lệ long lanh.
Thốn thức, tim em thấm mách lẻo
Rằng em giây phút đã yêu anh.*

*Hỡi ơi một phút giây huyền ảo
Đủ đẹp lòng anh sóng gió yên!
Anh sẽ trầm luân ngàn kiếp nhớ,
Cho dẫu ngày mai em lãng quên.*

Màu say

*Mợ bảo: “Cuối thu lạnh đấy,
Hàng “len” về đã nhiều rồi;
Con tiện đi cùng anh ấy,
Xem màu cắt áo đi thôi!*

*Em nhìn anh, cười bĩu môi;
Giống hệt ba năm về trước
Ngắm gương rẽ thử đường ngói
Chỉ sợ anh nhìn thấy được...*

*Ai biết chiều nay sánh bước
Hàng Ngang Hàng Trống Hàng Khay!
Cả một trời anh mơ ước
Mở trong tà áo em bay.*

*Anh và em cùng nắm tay
Hà Nội lên đèn sáng rực.
Má hồng như có men say
Ủ một mùa hoa thơm phức.*

*Mỗi bước em càng nao nức
Nhủ anh: “Màu đỏ Rượu vang
Là màu em mê hết sức.”
Anh cười: “Chính đó thời trang.”*

*Đủ màu “len” đẹp huy hoàng
Nhưng hết màu em khao khát...
Anh khuyên: “Hàng mới sắp sang;
Chớ gượng vờ màu Rượu chát!”*

Đã chọn, lòng say chẳng nhạt,

Em cùng một ý với anh.

Và chỉ buồn trong giây lát

Tuần sau giấc mộng sẽ thành.

Ôi tuần sau! Đã mong manh

Ủ một chiều say nữa đó!

Gần nhau say mộng say tình,

Chẳng cứ Rượu vang màu đỏ.

Còn nhớ hay quên

Em ơi, còn nhớ năm xưa

Đôi ta gỡ nắng gương mưa dệt Tình?

Buổi nắng Trấn Ba Đình, em mệt

Nghỉ bên hồ lau vết mồ hôi

Trong khung tóc liễu rồi bời

Má đào hoen phấn thêm tươi lạ lùng.

Mưa chia cách, khăn hồng vò vò

Thấy tôi về em bỏ đường khâu

Trách rằng: Sao quá đi lâu

Hắn anh còn rẽ vào đâu tìm vẫn?

Dứt lời nói, ân cần e lệ

Cúi đầu thêu em khế mỉm cười

Rồi lên giọng hát tuyệt vời

Chỉ kim quăng ném tới bởi một bên...

Em còn nhớ hay quên ngày cũ?

Nắng mưa xưa ấp ủ lòng tôi.

Mấy phen gương lệ bồi hồi

Gỡ tơ sầu, chẳng sao nguôi lòng này.

Khăn nào quấn thành mây non Tản?

Tay sông Đà chỉ loạn kim rơi...

Một mình riêng nhớ, em ơi,

Biết đâu Nùng Nhị nay trời nắng mưa!

Im lặng

Em biết anh chờ em ngã ba

Trường Thi Ngõ Huyện vắng người qua

Đi chung một quăng, chiều tan học

Chẳng nói “yêu” mà yêu thiết tha.

Em biết anh chờ em ngã tư

Hàng Khay Hàng Trống để trao thu

Lời “yêu” chẳng viết nhưng trong ý

Ta đã cùng chia một động từ.

Em biết anh chờ em góc nào

Cửa Hồ Gươm xanh như chiêm bao

“Lựa hoa cài tóc cho em nhé!”

Thăm dạn... không là “yêu” đó sao?

*Em biết ngay từ buổi nắng phai
Giùm em thử áo đỡ ngang vai
Bàn tay anh chạm vào da thịt
In dấu “Tình Yêu” lửa cháy dài.*

*Em biết, trời ơi!... những buổi chiều
Nghe trong im lặng nẩy mầm “Yêu”
Những đêm tay nắm tay ngồi học
Càng học bao nhiêu quên bấy nhiêu!*

*Im lặng cùng nhau sống giấc mơ
Tưởng như không tỉnh lại bao giờ...
Còn e đời chẳng tin là thật
Anh học làm thơ, em chép thơ.*

Độc đường hoa nở

Lần đầu em bước lên xe

Chơi xuân tỉnh Bắc nghỉ hè tỉnh Đông.

Xe hơi đường cuốn bụi hồng

Lắc lư xe lửa mây lồng khói xanh.

Hay xe ngựa kéo vòng quanh...

Xe nào em chẳng có anh ngồi kê!

Đắm nhìn cỏ biếc ven đê

- Hẳn em mơ ước: chuyển về xe hoa.

Ý này đâu dám nói ra

Sợ em hờn dỗi cả nhà ngạc nhiên

Anh đành vẽ giấc mơ duyên

Thành thơ gửi sóng tóc huyền nhẹ rung.

Ô kìa, đã má em hồng!

Anh lo hão đấy, em không dối hờn!

Chuyến đi du thủy du sơn

Chuyến về đôi lúa gần hơn liền càn.

Gần hơn cả bóng với hình

Sườn xe mọc cánh hoa Tình bay cao

Trời nước tỉnh đông

*“Sang đò cò nhẩy...” em còn nhớ,
Kiều Thu ơi, những buổi “đánh chuyền”?
Bây giờ mới thật sang đò chứ;
Nhịp bước chim Ương và chim Uyên!*

*Bên kia đò ngang là tỉnh lý
Hải Dương rồi đấy, em biết không?
Mà em cần biết làm chi nhỉ!
Mau xuống đò thôi kéo mợ trông.*

*Dắt tay nhau chạy xuôi con dốc,
Bênh sông nước bỗng lao đao...
Em nói: “Để em cài lại tóc!”
Mà như trọn vẹn một lời trao.*

*Gió lên, đò nhỏ xiêu chân sóng,
Vừa gõ tay ra, vội nắm tay.
Đứng sát vai nhau liền cả bóng
Tình ta ai gỡ nổi từ nay?*

*Gió lên cao mãi, đò nghiêng ngả
Anh thấm dần men da thịt yêu
Tưởng thấy sông trôi toàn rượu cả,
Liếc nhìn: em cũng say bao nhiêu!*

*Má đào như cháy lên ngàn ngút
Em then, buông dần năm ngón hoa.
Thời gian được thả về, trôi vút,
Đò đã sang sông nắng đã đã tà.*

Đi thi

Mùa thi rồi gương lược
Anh sửa soạn cho em
Ngay từ nửa tháng trước
Ngồi khuya đêm lại đêm.

Hoa gạo nở tươi diễm tất thảy
Sao em còn lo lắng vẫn vơ?
Anh ơi, từ buổi tình sâu nặng
Em thuộc gì đâu, chỉ thuộc thơ!

Đủ các môn, em học
Mỗi bài cả trăm lần
Nhưng vang dội tim óc

38 | Vũ Hoàng Chương

Toàn lời thơ ái ân.

Tại anh viết bao lần thương mến

Đường chim xanh trao đến em chi

Để em ngơ ngẩn trong e thẹn

Đêm ngủ càng thao thức dị kỳ!

Giống chữ nghe ẩn hiện

Ngọt ngào trên đôi môi

Nồng say như gió biển

Lùa trong nhịp máu trôi.

Mặc dầu chỉ xem rồi lại trả

Về tay anh tất cả thư từ

Men Tình Yêu vẫn say em quá

Em bắt đền anh không đáng ư?...

Một tuần qua vùn vụt

Kỳ thi viết xong xuôi

Anh ngồi bên học giúp

Cho em mau thuộc bài.

Bảng vấn đáp kê vai nhẩm đọc

Em quá mừng suýt khóc bên anh

Tên em vừa tỏ như trăng mọc

Giữa bốn trời sao tên thí sinh.

Ài cuối cùng dễ vượt!

Ghé tai anh dặn dò

Câu nào em không thuộc

Đăng sau anh nhắc cho!...

Đường về nhà quanh co thơm ngát

Em nhìn anh, chưa nhạt cơn mê:

“Đời em chẳng có anh sao được!»

Lời nói như say một chén thê...”

Ứng điểm hoa gạo nở

Ôi, đóa hôn đầu tiên!

Cả hai cùng bỏ ngõ:

Anh đến hay em đến?

Đỉnh chót vót

Theo gió xuân lên đường Ngọc Hà
Nẻo về tươi nắng Trại Hàng hoa
Đến vườn Bách Thảo anh reo khê:
“Thượng Uyển này riêng của chúng ta!”

Em bĩu môi xinh: “Làm như vua!”
Rồi không dừng chợt buồn vu vơ.
Hỏi, em ngoảnh mặt đi nơi khác
Nhu giấu tâm tình đang gió mưa.

Anh hiểu rồi; em đã giận hờn.
Làm vua, em chẳng ghét gì hơn!
Ba cung sáu viện đầy nhan sắc,
Hoàng hậu nào xưa tủi bóng đơn!

*Em giận mà em chẳng bắt đền
Anh đành nói lại: “Đây Hoa viên
Của chàng thi sĩ yêu em đấy,
Chỉ một mình em thôi, chớ ghen!”*

*Nguôi rồi em vẫn còn rưng rưng
Chậm bước theo anh vào giữa rừng
Ai hay phút chốc em quên giận:
“Anh ạ, bây hươu đẹp quá chừng!”*

*Chiều xuống cỏ non mơn mỏn xanh
Hươu sao ngẩn gặm lá trên cành.
Bỗng nghe cộp hú vang trong gió
Em riều: “Kìa ông bạn gọi anh!”*

Đúng rồi... ông bạn ở sau đèn
Chỉ cách phòng anh một mái hiên
Chuông cạp phòng vẫn hai giấc mộng
Đi về chung một nẻo cô miên.

Bạn gọi, nhưng anh còn có em,
Nắng chưa tắt hẳn, chiều xuân êm.
Chúng ta phải tới non Nùng chứ?
Lúu rúu vừa nghe lọt tiếng chim.

Thoăn thoắt trèo lên, miệng mỉm cười:
“Núi chi mà thấp quá anh ơi!
Đứng trên đỉnh vẫn không nhìn thấy
Mặt nước hồ Gươm biếc ánh trời.”

*Anh nhủ: “Non Nùng chẳng mấy cao;
Gần đây còn có núi Trông Sao
Nhưng sườn đá dốc đây nguy hiểm
Trần tục chưa ai tới được nào.”*

*Em ngờ vực, hỏi: “Còn hai ta?”
Anh cười: “May được đấy! nhưng mà
Em và anh phải giàu tin tưởng
Tránh hết bùn nhơ dưới gót pha.”*

*Nú vai anh xuống, em nghiêng đầu:
“Chớ tưởng em còn bé nữa đâu!
Em hiểu những lời anh nói lắm...
Thôi, ta về nhé! Mợ chờ lâu.”*

Đưa em về phố, tạm chia tay

Trở lại vườn khuya anh vẫn say

Trên đỉnh Tình Yêu hôn chót vót

Tha hồ cợt hú lộng hơi may...

Nhớ thu

*Những đêm đông buồn trăng vắng
từ nơi vô hình yên lặng
Muôn tiếng than dài đưa vắng
tung bay rẽ đám mây mù
Lướt qua hồ rộng
mà bờ khuya đã chìm trong sương trắng
Hay vờn rung bóng tối
nơi rừng sâu hồn gió vi vu...
Phải chăng anh
phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu
Của nước non yêu nhớ mùa thu?*

*Nhớ tiếc những ngày thu lại
mang theo vẻ buồn tê tái
Nhưng thật dịu dàng êm ái
như chuông chiều thoảng mây qua*

Như giòng suối mơ hồ
ẩn hiện bên sườn non, mê mãi
Rừng cây xanh bờ cỏ biếc,
véo von cùng tiếng chim ca;
Vẻ buồn bông lông kín đáo
nào nùng như khúc bi ca
Của khách phiêu linh dưới bóng tà!

Tia sáng mùa thu mờ dịu
thoảng lướt rừng khô gió yếu
Man mác nhẹ nhàng như liễu
buồn như hơi thở cuối cùng.
Ôi sắc đẹp gợi hồn Thơ
bao vẻ thanh cao huyền diệu!
Cho nên lòng Cảnh vật
vì thu say đắm đã từng rung
Như lòng ai kia
dưới ngón tay hồng người ngọc từng rung
Xa chìm nơi biển mộng Tình chung.

Nhưng tiếc mùa thu năm ấy
cũng vì non sông đã thấy
một nàng tươi xinh lộng lẫy
với rèm thơ ấu mờ che
Buông nhẹ gót đào non
trên thảm cỏ sương đêm gió chạy
Hay trên đường lau sóng lượn
rồi bên bờ suối pha lê
Thoắt dừng chân
nàng múc trong tay ngà muôn hạt pha lê
Tươi cảnh chiều hôm ánh sáng về.

Hay lúc tà huy lưu luyến
nơi ngàn cây xa gió chuyển
Như tiên nga vườn Thượng uyển
tả tời làn tóc đưa hương
Lóng lánh áo hồng nâu
như thêu gợn muôn đường kim tuyến

Dưới khe lá rừng thu vắng
hoàng hôn hấp hối còn vương
Nàng thơ ngây ngời nhạt lá
trên đôi cỏ úa còn vương
Giữa rừng thu dịu trắng hơi sương...

Ngày nay phía ngàn trở trở
hoa cỏ âu sầu than gọi
Cùng bóng chiều hôm thăm hỏi:
nàng tiên thu trước giờ đâu?
Để riêng hiu quạnh non sông
suối bạc mây hồng mong mãi.
Thu đi nàng vắng bóng
ngày đông lạnh lẽo chảy càng lâu.
Biết chẳng, nàng tuyệt sắc,
cảnh yêu người tình thăm dài lâu
Vì nàng đi mang vết thương sâu?

*Thi sĩ buồn chung với cảnh
nên khi đêm tàn sao lạnh
Ngắm khoảng xa vời hiu quạnh
xót cho thân thể phù du
Mến tiếc nơi lâu cũ người xưa
mà nay tôi phải lánh
Tôi thường vắng tiếng than dài
trong hồn gió vi vu.
Phải chăng anh
phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu
Của lòng tôi yêu nhớ Kiều Thu?*

Ba chữ mê hoặc

Kèm cho cả nhà học

Đã có thầy giáo riêng.

Anh qua lại khuya sớm

Chỉ vì: “Anh yêu em.”

Nhà đông người vui nhộn

Chẳng ai còn nhớ ra

Nơi này anh có mặt

Vì đâu? Từ bao giờ?

Em là gái lớn nhất

Mà chưa lớn bao nhiêu

Cậu mợ so đôi tuổi

Thì anh hơn em nhiều

*Một Tết, hai, ba Tết,
Thời gian như rượu say
Tình yêu như mật ngọt
Thấm bao giờ không hay...*

*Bài toán khó, em hỏi,
Trêu cợt, anh lắc đầu:
“Em hỏi thầy giáo chú;
Anh biết làm toán đâu!»*

*Em giận không cười nữa:
“Thôi thế anh về đi!»
- “Trời! anh về sao được,
Bên ngoài đêm đã khuya!»*

“Ồ nhỉ!” em hốt hoảng
Trông ra phía hàng hiên...
Mây trời như nín thở,
Trăng hạ tuần vừa lên.

Bên này phía bàn học
Anh không nhìn thấy trăng
Nhưng mắt em với với
Chứa cả mấy cung Hằng.

Thần thờ anh đứng dậy
Đến gần em, dỗ dành.
Hiểu ý người trong cuộc
Mây ngoài trời bay nhanh.

*Trăng vơi mà vẫn tỏ,
Giận nhau càng yêu thêm.
Run rẩy, anh ngâm khế
Rằng: Hăm một nửa đêm!*

*Chuông đồng hồ phụ họa
Thành bản nhạc Tình si.
Hai đứa lại ngồi học
Nay mai rồi sắp thi.*

*Chẳng bài toán nào khó
Hơn bài toán đôi ta:
Nhân lên hay cộng lại
Cho đêm dài mãi ra?*

Sao không đêm bất tận?
Để anh ngồi luôn đây
Nhìn em và vuốt tóc
Chờ môi dâng rượu đầy!

Anh đặt lại con số
Em vẽ lại góc vuông...
“Xong rồi!” Anh ném bút,
Cười vui như điên cuồng.

“Này nhé, anh hăm mốt;
Em cũng tròn mười lăm.
Chỉ có mỗi một cách:
Từ đây duyên trăm năm.”

“Trăm năm!” em hỏi lại;

“Đêm dài đến thế sao?”

Đồng hồ điểm hai tiếng

Giữa hai bàn tay trao...

Giòng đời rót hạnh phúc,

Bao nhiêu đêm ngời kẻ

Bấy nhiêu vòng khăng khít

Buộc đôi hồn si mê.

Rất nhiều sớm chủ nhật

Anh xuống phố lang thang

Rồi đến chiều, đến tối

Cũng không về “rừng hoang”.

Ôi, khu rừng Bách thảo,
Quán trọ đời thư sinh,
Hương nai hoa cỏ đẹp
Nhưng bằng đâu Quê Tình!

Những trưa hè nóng bức
Cả nhà đều ngủ yên
Phòng học mệnh mang quá,
Chỉ còn anh với em.

Những chiều đông rét mướt
Cả nhà ngồi vây quanh
Bàn ăn khói nghi ngút,
Gần em vẫn có anh.

*Những tối đi coi hát
Cải lương từ Nam ra,
Hẹn hò nhau hai đứa
Cùng đi với cả nhà.*

*Hà Nội sân khấu lớn
Tuồng diễn “Bàng quý phi”.
Bao giọt lệ đa cảm,
Lòng xuân tuổi dậy thì!*

*Hết lời anh khuyên giải
Em vẫn chẳng nguôi cho
Từ đây em hờn giận
Nhiều hơn, làm anh lo.*

*Nhưng anh rất tin tưởng
Nơi tình yêu nhiệm mầu.
Lòng em càng lắng xuống
Hình anh càng khắc sâu!*

*Gánh hát đời xứ Bắc
Cơn khủng hoảng tan dần
Chỉ còn một thiếu nữ
Yêu anh chàng thi nhân!*

*Coi chàng hơn bạn thiết
Coi chàng hơn anh trai
Từ lúc còn thơ ấu
Thoắt đã bốn năm rồi.*

Chàng vẫn như chiếc bóng

Qua lại bước êm ru.

Thịt da nào gợn sóng

Vang dội tên: Kiều Thu!

Kiều Thu ơi, thơ viết

Trăm ngàn vần cho em

Cũng chỉ là tiếng đập

Từ sâu thẳm trái tim.

Cho đến ngày Tận thế

Tình ta như Buổi đầu

“Anh yêu em” ba chữ

Cùng trời đất dài lâu.

Gọi lòng kiều

*Tự nhủ sống là quên, anh vẫn muốn
Đem tháng ngày khâu kín vết chia ly
Nhưng mỗi phút Thời gian đưa thép nhọn
Máu thấm rơi mỗi phút đáy tim si.*

*Anh cũng muốn thiêu hồn trong lửa đỏ
Lượm tàn tro vang bóng gửi xa đèm
Nhưng mỗi lúc buông tay liều mặc gió
Anh nhớ ngày thơ mộng sống bên em.*

*Anh lại muốn đắm trong đời trác táng
Giữa mê ly đầy xác thịt kiều sa
Nhưng mỗi lúc đêm tan trời hừng sáng
Anh khóc mùa trinh bạch sớm tiêu ma.*

*Nên anh đến xin em lời hắt hủi
Để chiều nay khi gió gọi trăng lên
Anh sẽ với rừng khuya san nỗi tủi
Gọi lòng kêu mau tới giúp anh quên.*

Quay về

Đêm xe lửa ghé Na Sầm
Lũng sâu chột hiểu gõ lâm ải quan
Núi vây lòng chảo mê man
Khói sương đè nặng lá gan cây rừng.
Lạc loài thôn bản rừng rưng
Kiều Thu, Hà Nội... mấy từng xa xưa!

Bấy lâu xuôi ngược đường Nam Bắc
Đầu máy vô tình mặc đẩy đưa.
Tuần trước ga Thanh còn ruổi nắng
Chiều nay xứ Lạng đã giông mưa.

Vui chi phố chợ Kỳ Lừa
Năm đây nung nấu lòng dưa héo ròn...
Chẳng toa nào chở rượu ngon

*Song song đường sắt nỉ non canh dài.
Làm sao quên được tình ai
Chàng Lưu còn nẻo Thiên Thai còn tìm!*

*Mai anh bỏ kiếp giang hồ lại.
Đáy biển vừa rung động mũi kim.
Phải gắng theo xong đường chỉ dỏ
Uyên ương liền cánh mãi đôi chim!*

*Dư âm Hà Nội chưa chìm
Kiều Thu còn vẹn trái tim đa tình.*

Giấc mộng đầu

Có một ngày xuân cuối

Anh đến ngỏ tình yêu

Những bài thơ anh đọc

Tha thiết là bao nhiêu!

Em, anh, cùng cảm động

Cùng bồi rồi như nhau

Điên cuồng anh gạn hỏi

Im lặng em cúi đầu...

Hai ta cùng bẽn lẽn

Nhưng từ đấy về sau

Bao nhiêu là chuyện thần tiên quá

Nhảy múa thi trong giấc mộng đầu.

Một hôm anh trêu tức

Em đuổi đánh vào vai

Vò đầu cho rối tóc

Và mím chặt môi cười.

Bao nhiêu cử chỉ làm duyên ấy

Đã mách tình em đủ lắm rồi!...

Em còn giấu sao được

Anh hiểu hết, em ơi

Em đừng chối vô ích

“Làm duyên” là “yêu” rồi.

Anh bảo: em cố học

Rồi mai chung một nghề

Đôi ta ngày bốn buổi

Dắt tay cùng đi về.

Bao giờ mùa hạ đến

Ta cùng được nghỉ ngơi

Chapa rừng núi đẹp

Là chỗ ta đi chơi.

Em reo: thích nhỉ!... như vừa được

Sống trước say sưa một quãng đời...

Em còn giấu chi nữa

Anh hiểu hết, em ơi

Cũng đừng chối, vô ích

“Thích nhỉ” là “yêu” rồi!

Một lá thư nhỏ nhắn
Chữ tươi màu mực xanh
Của cô nào không biết
Nhưng đề rõ tên anh
Anh cất trong túi áo
Ngồi bên em đánh rơi
Em vô tình bắt được
Hờn dỗi mấy hôm trời.
Nhưng đâu có phải anh lơ đãng,
Anh muốn thử lòng em đấy thôi...
Thôi em đừng giấu nữa
Em đã yêu anh rồi
Càng chối càng vô ích
“Hờn dỗi” là “yêu” rồi!

Bao nhiêu năm gần gũi
Bao nhiêu ngày bên nhau
Anh không phải là sắt
Em có là gỗ đâu!
Nụ cười đuôi mắt say sưa ấy
Đã hẹn yêu anh đến bạc đầu...
Nhưng em không chịu nói
Không thú nhận rằng yêu
Chỉ vì chưa bỏ được
Tính trẻ với lòng kiêu.
Vả lại em thường bảo:
Hương nhẹ vẫn thơm lâu
Tình yêu rõ rệt quá
Chỉ sợ không bền lâu.

Không cần phải hẹn hứa

Không cần nói yêu nhau

Không yêu mà vẫn là yêu đấy

Êm đẹp làm sao giấc mộng đầu!

Bàn tay vẫn điệu

Nàng mong manh nhớ gã ôm sâu

Rèm nhớ điều hiu lẻ gối sâu

Tình buộc mãi sâu khơi mãi nhớ

Thư xem trong nhớ viết trong sâu

Dâng sâu bữa kín đêm ngày nhớ

Nghe nhớ lây sang gối đá sâu

Vẫn điệu nở hoa xin hãy vượt

Cho nàng người nhớ gã người sâu.

Rằng thực rằng hư

Kiếp nào Mỹ Nường Trương Chi

Kiếp này đôi lứa tình si đã liêu

Chén thề hoa ngát men yêu

Tự ngàn xưa bỗng một chiều lại say.

Kiếp xưa đèn tỏ chiều nay

Môi đào kia, má nhung này: cố nhân!

Sánh vai ngâm xuống cỏi trần

Muôn đời xa, phút giây gần, dễ chi!

Ngâm rằng đôi lứa tình si

Một yêu, thôi có sá gì biển dâu!

Tiếng rung vẽ giấc mơ đầu

Qua thời gian; vẫn nguyên màu chưa phai.

Nỗi Tình sau trước hỡi ai,

Tin nhau há chỉ “một vài phần” ư?

Thuyền trôi, rằng thực rằng hư

Gái Lầu Tây với Chàng Ngư Phủ nào?

TỪ ĐÂY VỀ SAU

Một bài thơ

Vì ai làm một bài thơ

Từ bao giờ đến bây giờ mới xong.

Đầu trang vắng vặc gương trong

Nhạc lời cánh bướm hương phong nộ đào

Cuối trang vẫn điệu xôn xao

Lửa si mê bỏng cháy vào làn môi...

Đến nhau một chiếc hôn rồi

Mười lăm năm biết có nguôi giận hờn?

Sánh vai căn vặn nguồn cơn:

Miệng người yêu có ngọt hơn trăng rằm?

Anh rằng: Đôi cánh phương tâm

Mái Tây vừa thoáng hương trầm đó em!

Kề vai căn vặn nỗi niềm:

Má người yêu có tơ mềm tuyết nhung?

Em rằng: Một đoá phù dung

Mấy tang thương vẫn ngại ngùng gió mưa!

Lời sao lời mới dễ ưa

Vàng nghiêng lòng chén hoa chưa ráo thể.

Hoàng Hà chi thủy lại hề?

Phó cho sông chảy ngược về trời cao!

Công chúa Paris

*Từ thu về, ngọn gió may
Lướt mũi kim vàng thoăn thoắt.
Xong rồi! Cô thợ khéo tay
Chiếc áo thời trang đã cắt!*

*Màu chuyển... Đũa tiên vừa đặt
Cây cành thôi khoác thanh y.
Từng phố, đây từng chỗ ngoặt:
Áo vàng Công chúa Paris.*

*Khách du có gã tình si
Quyết hái bàn tay Công chúa.
Ôi, nàng đã thiết triều nghi:
Lộng lẫy ngai vàng lá úa!*

Lệnh xuống, bưng lên khúc múa:

Trăm ngàn pho tượng hồi sinh;

Nhịp với đồng vườn đá cựa

Mấy mùa vang bóng hiển linh.

Hai mươi thế kỷ nghiêng mình

Hai chục Paris tròn mắt.

Trái tim vàng của Đế kinh

Họa điệu tình ca khoan nhặt.

Ai bảo đông kia lạnh ngắt?

Ai rằng đá nọ tro tro?

Từ đỉnh ba trăm thước sắt,

Này nghe lòng Tháp vương tở!

*Sông Seine vàng lượn đôi bờ
Xuôi xuống vàng Mont Parnasse
Ngược lên vàng Sacré Coeur
Từng bậc từng cung đậm nhạt.*

*Khắp nẻo vàng thu san sát
Ngai vàng Công chúa nguy nga.
Vương điện, Hoàng môn, Đế các
Chầu quanh... vạn thuở không già.*

*Khách du soi ngọn Đèn hoa
Xem mặt Đô kỳ Ánh sáng.
Nàng ơi, ngoài trái tim ta
Còn sính nghi nào xứng đáng?*

*Nàng ngủ trong lầu Dĩ vãng
Chỉ thu về mối hiện thân.
Ta, kiếp phi bồng phiêu đãng,
Vì thu đứt ruột bao lần.*

*Nàng mang vòng ngọc Giai nhân
Ta có vòng gai Thi sĩ;
Tìm nhau đã mấy trăm luân
Mới thỏa u hoài vạn kỷ.*

*Rồi... mỗi lần thu hội ý
Hoa đăng lại vượt trùng dương.
Tháp lại truyền tin báo hỷ:
Cười nàng Công chúa Tây phương.*

Em chỉ là mây

*Lờ lững sông Seine mắt mở choàng
Nhìn theo muôn mảnh nguyệt đi hoang
Bỗng đứng tròn bóng... Ôi ngàn thuở
Vân Muội tình si đã gặp Hoàng!*

*Sao anh ngỡ ngác? Lạ lòng chưa!
Em vẫn là mây tự kiếp xưa.
Trời xám Paris thu nặng trĩu
Lênh đênh sâu biết mấy cho vừa?*

*Chợt gió thay chiều, sao đổi ngôi,
Em ca: Xin bước xuống thuyền tôi!
Tiếng ngân dài ấy nghe quen lắm;
Khoảnh khắc tiền thân tỉnh lại rồi.*

*Cầu Neuf đằng xa buông thông chân
Vào sông Seine, lắng tiếng vàng ngân.
“Khoan hò...” Giọng hát buồn thê thiết;
Ai nhớ nhung gì, Vân hồi Vân?*

*Em bảo: Rồi trăng lặn một mình
Thì mây lại nổi kiếp phiêu linh.
Chỉ thương bờ đá còn ghi dấu,
Mà đá thuyền duyên vốn nặng tình.*

*Thạch dầu ngơ ngẩn bóng mây trôi
Thiết tháp hờn trăng lạnh lẽo ngời.
Anh ạ, Paris toàn sắt đá;
Lòng đau, Sắt nọ Đá này thôi!*

Anh hiểu! Vàng thu sẽ dậy men

Lá rơi vàng kín mặt sông Seine.

Hồn anh sẽ đọng dài trên lá

Để giúp em màu đàn áo “len”.

Vân nhớ Hoàng chẳng giữa phút này

Cánh phi cơ lướt cánh đồng mây?

Nhớ Vân, Hoàng chỉ còn hư ảnh

Đôi bạn tung trời sát cánh bay.

Y Sa

*Chén vàng men cháy những phong ba
Điên đảo ngàn phương giấc mộng ngà.
Xanh tuổi trắng tròn xanh bát ngát
Trời xanh chết đuối mắt Y Sa.*

*Nguyệt tỏ mười lăm chuốc chén đầy
Gió reo sóng múa vị đời say
Bước lên nàng đón chào thi hứng
Mở trọn hương màu đôi cánh tay.*

*Hồng nhận truyền tin báo Hội Thơ
Mây bay trắng lụa ruỗi vàng tơ
Bỗng dựng mái tóc nàng mê hoặc
Mây bỏ trời xanh tự bấy giờ.*

Sao cũng mê nàng sao bỏ ngôi
Đông Tây há chịu mãi lìa đôi!
Tao đàn nhóm họp mùa Thu ấy
Là đã Sâu Thương lửa bén rồi.

Hôm mai vắng vặc mảnh tình ta
Giữa Hội Thơ riêng mở tháp ngà.
Có phải hồng nghê cầu đã bắc
Hai chân trời nối... bảy màu pha?

“Lòng em là một cánh chim trời”.
Mở sách, nàng ngâm giọng tuyệt vời.
- Ta cũng bể Đông liêu cất cánh
Tìm chim bể Bắc đó nàng ơi!

*Cầm tay, nàng bảo: Hỡi thi nhân,
Mộng cũng như Thơ, hỡi có vãn?
Hãy buộc lên Trăng thuyền mật ngọt
Đôi ta chèo tới bến Siêu-chân!*

*Ôi, lời như ngọc ý như gương...
Bỗng mắt nàng xanh đến dị thường,
Bờ bến Siêu chân vừa thấp thoáng
Nổi trên gò má bập bênh hương.*

*Nét càng như đượm vẻ như lời
Cặp mắt nàng xanh đến nảo người.
Bờ bến Siêu chân vừa đánh đắm
Ngàn thu vào sóng tóc đầy vơi...*

*Giật mình! Đây sự thật phong ba
Đã xé tan tành duyên chúng ta.
Thơ Mộng lìa đôi, thuyền vắng ngắt
Quanh co lạc mãi nẻo Ngân hà.*

*Để mỗi lần trăng hiện dáng thuyền
Phương này tê tái giấc mơ duyên.
Y sa nàng hỡi, phương nào nhỉ
Thơ có còn say Mộng ảo huyền?*

*Bài Thơ ta mở với trăng đầy
Khép lại bằng trăng khuyết ở đây.
Điều điều nhất phương hể vọng mỹ...
Sao mờ chênh chếch bóng đêm vây.*

Mây sóng tình thơ

*Đêm đêm Bắc hải Thái bình dương
Hai chiếc bao lan dài nhớ thương.
Mượn nguyệt cầu kia làm tín trạm
Mây tình lang gửi sóng tình nương.*

*Ký hiệu truyền ra gợn nổi chìm
Mang theo từng tiếng đập con tim
Đàn vào hơi thở ai trinh nữ
Mộng trắng thơ vàng tóc bạch kim.*

*Hai côi chênh nhau một góc ngày
Trăng lên phương đó lặn phương này.
Đôi ta chẳng thể cùng chung bóng
Mà tiếc vầng trăng đẹp tối nay.*

*Ai gạt giùm ta trục địa cầu
Xiên về bên trái của châu Âu?
Để ta chung một vòng kinh tuyến
Khỏi bị Thời gian chia rẽ nhau!*

*Cuồng vọng mà thôi... giọt lệ tràn,
Thời gian vẫn kết với Không gian
Thành hai ngọn giáo “tung hoành độ”
Xé mãi lòng ta đến nát tan.*

*Đành gầy trâm gọi gió Đông phương
Nổi lửa thân giao đốt dặm trường
Tâm sự phóng lên bờ Tĩnh hải
Cho vắng trắng chuyển xuống Tây sương.*

*Cực tử màu chen sắc Ngoại hồng
Ngàn tia sâu nhớ vút hư không
Băng qua Nguyệt trạm về nơi ấy
Là gã thi nhân đã cháy lòng.*

*Nàng cũng thi nhân... có khác gì,
Mắt xanh ngàn thuở lại hồ ly.
Trái tim nàng: chiếc thiên nga trắng,
Đâu nữ đành riêng để gã si!*

*Cho nên trời Bắc hải mây nao
Mỗi Thái bình dương lúc sóng trào
Hai ngả bao lan cùng họa nhịp
Mở vòng tay đón một ngôi sao.*

Duyên mùa loạn

*Người đi ta cũng lên đường
Trông ra khói lửa mà thương phong trần.
Biết bao giờ gặp cố nhân
Cho ta lại được có lần cầm tay?*

*Lời kia xin tạc dạ này
Mong đừng quên, lúc đổi thay cuộc cờ.
Một đi nắng đợi mưa chờ
Bèo mây ai dám hững hờ lòng ai...*

*Đường khuya nhớ buổi kẻ vai
Đèn khuya nhớ lúc canh dài trao yêu.
Rồi đây khói sớm men chiều
Say bao nhiêu lại bấy nhiêu ngậm ngùi.*

Nước non thể cũ khôn nguôi

Giống đa tình vẫn muôn đời tình si.

Người ơi, ta biết tặng gì?

Mượn vần thơ gửi hồn đi theo cùng!

